

JOLLEN BULLETIN

JAARUITGAVE 2025

Hoe word je kampioen?
Eric-Jan en Annabelle
Westerhof

Holland Weekend

Van surfplank
naar Twaalfvoetsjol

2x Jolverhalen:
Nicolette Arnoldus
en familie Daniels

Jachtwerf van der Meer

Sinds 1911

Nieuwbouw en restauratie van overnaadse houten sloepen,
vletten en 12-voetsjollen.

Dealer van Pega-trailers en Harken-beslag.

Gertjan van der Meer

Plantage 32

2377 AJ Oude Wetering

Telefoon 071 331 22 50

Mobiel 06 23 78 23 00

www.jachtwerfvandermeer.nl
gertjan@jachtwerfvandermeer.nl

Jachtbouw

de Groot

Nieuwbouw, onderhoud en reparaties
Gespecialiseerd in houten jachten

Gerrit Imbosstraat 5
9607 PA Foxhol (Gr.)
Tel. 0598 - 371722

www.jachtbouwdegroot.nl
info@jachtbouwdegroot.nl

Colofon

Het Jollenbulletin is het magazine van
De Twaalfvoetsjollenclub voor ruim 300 leden,
donateurs en vrienden

De Twaalfvoetsjollenclub

Secretariaat:

Prinses Marijkelaan 33, 4021 EB Maurik

06-22452164

www.twaalfvoetsjollenclub.nl

IBAN: NL14 INGB 0003 0674 90 / BIC: INGBNL2A

Bestuur

Voorzitter: Jaap Wientjes

06-10883706

voorzitter@twaalfvoetsjollenclub.nl

Secretaris: Hero Breuning

06-653990559

secretaris@twaalfvoetsjollenclub.nl

Penningmeester: Rudy Kuiters

06-51819269

penningmeester@twaalfvoetsjollenclub.nl

Wedstrijdsecretaris: Harm Yntema

06-42000216

wedstrijdsecretaris@twaalfvoetsjollenclub.nl

Communicatie: Caroline Vogelzang

06-10949161

communicatie@twaalfvoetsjollenclub.nl

Regiocommissarissen

Noord: Tsaerd de Jong

06-41382830, trdejong@home.nl

West: Robin Nieboer

06-51365398, nieboerr@gmail.com

Midden: Frans Smits

06-50653572, franssmits@gmail.com

Technische Commissie

Harm Yntema, harm@yntema.tv

Frans Smits, franssmits@gmail.com

Pieter Prins, pieter.prins@rhdhv.com

Klassencontroleurs

Duuk Dudok van Heel, duuk.dvh@hotmail.com

Donald Schotel, donaldschotel@hetnet.nl

Register

Froukje Daniels-de Bruin

froukjedaniels@hotmail.com

Pieter Daniels

pmt.daniels@hetnet.nl

Redactie

Jollenbulletin:

Willemien Rooswinkel,

willemienrooswinkel@gmail.com

Jacqueline Francoys,

jacq.francoys@gmail.com

Website: Huub de Haas

webmaster@twaalfvoetsjollenclub.nl

Jollenbulletin

Vormgeving: Edwin Winkelaar

Drukwerk: Ten Herkel

Foto's: Eize Hoekstra en andere

De Twaalfvoetsjollenclub noch de redactie van het Jollenbulletin is verantwoordelijk voor de inhoud van de artikelen in dit blad en kan niet aansprakelijk worden gesteld voor schade als gevolg van niet of onjuiste vermelding van gegevens. Kopiëren, overnemen, verspreiden en elk ander gebruik is slechts toegestaan na voorafgaande schriftelijke toestemming van De Twaalfvoetsjollenclub.

Van 't helmhout

3

DE JEUGD HEEFT DE TOEKOMST

Het zeiljaar ligt inmiddels achter ons. We kijken terug op een prachtig seizoen en ik verheug me nu al op wat het komende jaar ons zal brengen. Zeilen houdt ons jong en vitaal – zowel fysiek als mentaal – en opnieuw liet de jeugd zien dat de toekomst van onze klasse in goede handen is.

Tijdens het NK op Loosdrecht maakten jonge zeilers, zowel mannen als vrouwen, diepe indruk. Hun techniek, aanpak en competitieve instelling waren van hoog niveau en getuigden van een frisse benadering van het 12-voetsjolleilen. Zoals een van de aanwezigen treffend zei: we hebben het nieuwe zeilen kunnen zien. Het was niet alleen inspirerend om te volgen, maar ook leerzaam voor ons allemaal. De jongste deelnemer was pas 17 (uit de stal van Reyers) en vaart normaal in een 29er – toch echt een heel andere boot dan een jol. De kampioen kwam uit de bekende Westerhof-jollenfamilie. Samen met zijn zus voer hij vooraan in het veld. En o, wat was vader trots; bij de prijsuitreiking hield hij het niet droog. (oude mannen worden emotioneler). Ook uit de families De Haas, Dudok van Heel, Romkes en Van der Pol zagen we jeugd op het water verschijnen. Tegelijkertijd deden de oude rotten (ik reken iedereen boven de 60 daartoe) ook uitstekend mee. Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst!

Lid van Verdienste

Over jeugdigheid gesproken: Hans Reyers, ons nieuwe Lid van Verdienste, mag dan in de tachtig zijn, maar vaart nog altijd als een jonge kerel. Ik was trots en blij hem deze eretitel te mogen toekennen. Hans is een oude rot van De Kaag, die nog steeds op veel plaatsen aan de start verschijnt en vaak hoog eindigt. Een man die zich vrijwel zijn hele leven actief heeft ingezet voor de jollenklasse. Zulke leden moeten we koesteren.

Huishoudelijke bestuurlijke zaken

Het bestuur zit niet stil. We zijn op zoek naar opvolging voor Rudy Kuiters en ondergetekende; onze termijnen lopen af en het zou fijn zijn als opvolging ruim voor die tijd is geregeld. Verder werken we de laatste zaken op het lijstje af en daarmee is de club straks weer helemaal klaar voor de toekomst. De nieuwe Statuten zullen binnenkort van kracht worden. We werken aan een nieuw Huishoudelijk Reglement en er komt een AVG beleid. Huub de Haas is nog bezig met de laatste zaken van onze nieuwe website.

Nieuwe leden

Ik maak me altijd een beetje zorgen over de instroom van nieuwe leden, maar telkens weer blijken die zorgen onterecht. Elk jaar melden zich nieuwe jollenzeilers – ervaren wedstrijdzeilers, maar ook mensen met relatief weinig ervaring (ik was daar destijds zelf ook een van). En dat terwijl we nauwelijks actief werven. Binnen het bestuur en met leden praten we regelmatig over hoe we de klasse aantrekkelijk houden. Niemand heeft daar het definitieve antwoord op, maar we zijn het er wel over eens dat actief zijn, een goede sfeer – zowel op het water als op de wal – het charmante en betaalbare bootje, en aantrekkelijke wedstrijdvelden met voldoende competitie, het beste recept vormen. Men maakt dan misschien grapjes over onze boten – de omgekeerde walnoot, drijvende meubeltjes, de ouwe luis-klasse – maar ondertussen wordt er veel en goed gevaren. Onze klasse leeft. Veel leesplezier met dit bulletin en kom naar de ALV (dit jaar in het noorden)! Tot dan.

Jaap Wientjes (508)
Voorzitter

Inhoud

03 Van 't helmhout

04 Van surfplank naar
twaalfvoetsjol

06 Benoeming tot lid van
verdienste Hans Reijers

07 Jolly Midweek

08 Hoe word je kampioen?

12 Internationaal
Pinksterweekend

14 Jol verhalen
Nicolette Arnoldus

16 Jol verhalen
familie Daniels

18 Impressie 2025

20 Even voorstellen

25 Waterkwaliteit, bagger en
waterplanten

26 Met z'n tweeën in een jol

26 Het Nederlands
Kampioenschap Sprint voor
12-voetsjollen bij Grou
op 14 en 15 juni 2025

27 Jollen chili-soep

28 Verslag regio West

29 Verslag regio Midden

30 Bericht van Cocootje uit West

31 Aparte wisselprijs voor
langeafstandswedstrijd op
de Kaag

32 In memoriam

Is er in de zeilsport een grotere overstap denkbaar dan van een surfplank naar een twaalfvoetsjol? Ik denk van niet. Toen ik hoorde dat Mike Kok op wereldtopniveau had gewindsurft en nu in een twaalfvoetsjol vaart – en dan bepaald niet onverdienstelijk – wist ik: die moet ik spreken.

W e hebben afgesproken bij hem thuis in Hazerswoude-Rijndijk. Mike is goed voorbereid: krantenknipsels, foto's en een lijstje met jaartallen liggen klaar. “Het was leuk om dat allemaal weer uit te zoeken,” zegt hij. Sweet memories?

Jeugd
We lopen chronologisch door zijn zeilcarrière. Mike is 57 jaar – nog jong voor jollenbegrippen. Zijn vader zeilde tussen 1977 en 1987 in jol 414. Toen die jol onlangs weer te koop kwam, twijfelde Mike even of hij hem zou terugkopen. Maar zijn huidige jol (nummer 866) is nieuwer en vaart uitstekend. Mike groeide op aan de Kaag. Eerst voetbalde hij maar naar eigen zeggen werd zijn talent daar onvoldoende gewaardeerd. En dat raakt een rode draad in ons gesprek: Mike wil en zal altijd de eerste en de beste zijn. Zijn vrouw Esther, die later aanschuift, bevestigt dat met een brede glimlach. Hij stopt met voetballen en gaat zeilen. Bij het huisje aan de Kaag lag een piraatje (van Mylene Yntema nu getrouwd met onze wedstrijdsecretaris Harm jol 186), en dat was het begin. Later ging hij bemannen in een Cadet en schopte het tot het hoogste niveau, met onder meer een zesde plaats op het WK in Argentinië. Daarna ging hij zelf sturen, maar merkte dat solo varen hem beter lag. In de Cadet werd er keihard getraind. “Elk weekend volle bak. Soms stapte je huilend uit de boot, zo zwaar was het. Maar zo leer je het wel. Honderd rolltacks achter elkaar? Heel normaal. En als je te laat was, kon je gewoon weer naar huis.”

School en windsurfen
De middelbare school stond vooral in het teken van zeilen. “Doe maar mavo, dan kun je lekker veel varen,” lacht Mike. School schoot erbij in – het ging om zeilen. Via zijn werk bij een surfplankenwinkel kwam hij op zijn zeventiende in aanraking met windsurfen. Toen de sport doorbrak, was hij meteen verkocht. En vanaf het begin ging het goed. Op de Kaag stond hij elke middag op het water – voor en na het eten – twee uur per dag trainen. Hoewel hij niet groot van postuur is, eindigde hij ook bij harde wind vaak bovenaan in de klassementen. Hoe dat kon? “Techniek, trainen en doorzetten,” denkt hij zelf.

Eigen bedrijf en internationale ambities
Op zijn 21e startte Mike zijn eigen bedrijf. In de winter hard werken, zodat hij in de zomer volop kon surfen. Maar op topniveau blijven meedraaien was kostbaar. Sponsoring was lastig te vinden. “Je had zeker 80.000 gulden per jaar nodig om internationaal mee te doen. Van het Verbond kreeg je een kleine bijdrage, maar dat was lang niet genoeg.” In 1990, op 26-jarige leeftijd, besloot hij te stoppen met surfen. Er moest geld verdiend worden. Daardoor miste hij de Olympische Spelen van 1992 in Barcelona. “Dat knaagt soms nog wel” zegt Mike. “Al ben ik trots dat ik derde werd op een evenement waar de honderd beste surfers ter wereld waren uitgenodigd.”

Nieuwe sporten en dezelfde mentaliteit
Een sportieve tante gaf hem ooit een envelop met geld, waarmee hij een racefiets kocht. Ook op de fiets bleek hij talentvol – hij won zelfs wedstrijden. Zijn vrouw Esther vraagt zich weleens af waarom hij altijd de beste wil zijn. “Maar,” zegt ze, “het gaat altijd op een prettige, sportieve manier. Mike maakt zich niet snel druk, maar hij wil wel altijd vooraan zitten.”

Naar de twaalfvoetsjol
Een paar jaar terug besluit hij ineens (een beetje geïnspireerd door zijn buurman op De Kaag Harm Yntema) een jol te kopen. Bij het NK deed Mike het hartstikke goed: in de eerste race werd hij elfde, daarna tweede en derde. Thuis zat zijn familie hem op te juttunen: “Pap, misschien wordt het wel een podiumplek!” Mike bleef rustig. De omslag naar meer wind vond hij lastig, maar dankzij zijn gewicht en techniek wist hij zich ook bij harde wind prima te redden. Hij vaart om te winnen, maar wel fair. “Een straf nemen hoort erbij. Maar is één rondje wel genoeg? Daar kun je over discussiëren,” zegt hij met een knipoog. Ook de bemanningskwestie houdt hem bezig: “Voor de start nog snel iemand erbij halen, dat werkt voor mij niet. Of je vaart de hele dag met twee, of helemaal niet. Zo win je niet.” Zijn ervaring uit het surfen helpt enorm. “Start, tactiek, omgaan met spanning – het spelletje begrijp ik snel.”

Familie en toekomst
Mike heeft drie zonen, maar tot zijn verbazing zijn zij niet gaan zeilen – ondanks het huisje aan de Kaag. “Ik snap er niets van,” zegt hij. We hebben het er als vaders over: hoe krijg je je kinderen toch aan het zeilen? Conclusie: het is gewoon lastig. Ze moeten het zelf willen. We mijmeren nog wat over vaders, onderhoud aan jollen en ambities binnen de klasse. Intussen komen oude foto's en krantenknipsels op tafel van een jonge Mike in de surfwereld. Mike heeft ambitie om in de jol naar podium te varen. Daar komt de aard van het beestje weer naar boven. Na een paar mooie klasseringen – derde bij de Gouwe Ouwe, tweede op de Kaag en al eens als eerste finishen – is de toon gezet. “Volgend jaar wil ik structureel bovenin meedraaien. Met mijn instelling en ervaring moet dat lukken.”

Slot
Wat vooral opvalt is zijn verwondering over de jol. “Hoe je zo'n bootje precies moet laten lopen... Dan zie ik iemand als Daan Daniels bij me weglopen, ik snap er niets van. Maar dat is precies wat het leuk maakt: ik leer nog elke keer.” Mike is blij met zijn keuze voor de jol: leuke mensen, stevige competitie en een uitdagend bootje. Na een inspirerend gesprek neem ik afscheid. We hebben er een enthousiaste zeiler bij, vol ambitie en met een topsportmentaliteit. Van surfplank naar twaalfvoetsjol: een bijzondere overstap!

En dan, als verrassing bij het afscheid: Mike blijkt eigenlijk helemaal niet van water te houden. Met die gedachte stap ik enigszins verbaasd de deur uit.

Jaap Wientjes (Jol 508)

BENOEMING TOT LID VAN VERDIENSTE

Hans Reyers

Tijdens de Algemene Ledenvergadering in maart heeft het bestuur met grote waardering de heer **Hans Reyers** benoemd tot **Lid van Verdienste** van **De Twaalfvoetsjollenclub**. De titel Lid van Verdienste is binnen onze vereniging een bijzondere erkenning voor leden die zich gedurende vele jaren op uitzonderlijke wijze hebben ingezet voor de club en de jollenklasse. Hans Reyers vervult die beschrijving in alle opzichten.

Hans is al vrijwel zijn gehele leven actief in de Twaalfvoetsjol. Voor zover bekend heeft hij nooit in een andere klasse gevaren. Samen met zijn echtgenote Anneke, en later ook met hun dochter, heeft hij zich op vele fronten ingezet voor de vereniging. Zijn betrokkenheid, enthousiasme en toewijding zijn voor velen een voorbeeld.

Een echte Kaagman

Naast zijn organisatorische inzet is Hans ook op sportief vlak een bekende en gewaardeerde verschijning binnen het jollencircuit. Al vanaf jonge leeftijd is hij actief deelnemer aan wedstrijden door het hele land. Van oorsprong een echte **Kaagman**, heeft hij in de loop der jaren op vrijwel alle Nederlandse plassen en meren gezeild. Zijn bekende toertochten op de IJssel worden door menig clublid nog altijd met veel plezier herinnerd.

Precisie en aandacht

In zijn professionele leven was Hans werkzaam als tandarts — een beroep waarin precisie en aandacht voor detail onmisbaar zijn. Diezelfde nauwkeurigheid bracht hij ook in zijn hobby tot uiting. Ter gelegenheid van het honderdjarig bestaan van de vereniging vervaardigde hij prachtige halfmodellen van de jol, compleet met tuig en zeilnummer. Later volgde nog een tweede reeks. In totaal heeft hij er meer dan honderdvijftig gemaakt. Zijn dochter herinnert zich nog goed hoe zij samen de tuigjes knipten en monteerden — een mooi project dat veel waardering oogstte.

Samen met zijn echtgenote Anneke verzorgde Hans jarenlang het **Jollenbulletin**, waarmee zij een belangrijke bijdrage leverden aan de communicatie en samenhang binnen de vereniging. Ook internationaal liet Hans zich zien; hij nam deel aan wedstrijden in onder andere de **Verenigde Staten, Italië, Turkije** en zelfs **Japan**.

Actief

Vanaf zijn twaalfde jaar is Hans actief in de jol, en op 86-jarige leeftijd zeilt hij nog steeds met groot plezier. Daarmee is hij een van de langst actieve leden binnen onze club. Hans bewaart daarnaast talloze herinneringen aan de lange tijd dat hij actief is in de jol. Hij vertelt graag over hoe destijds de jollen achter de moederschepen naar alle de wedstrijden gingen. Een hechte gemeenschap die hij met een glimlach omschrijft als **“het zigeunerkamp”**.

Een voorbeeld

Met zijn onvermoeibare inzet, zijn sportieve prestaties en zijn warme persoonlijkheid is Hans Reyers een voorbeeld voor velen binnen onze vereniging. Fanatiek en fair op het water en sociaal op de kant!

We zijn blij dat Hans nu **Lid van Verdienste** van **De Twaalfvoetsjollenclub** is en danken hem oprecht voor alles wat hij in al die jaren voor de club heeft betekend.

Namens het bestuur,
Jaap Wientjes, voorzitter

JOLLY MIDWEEK

Pech

Er waren een paar deelnemers die werden getroffen door pech waardoor ze terug moesten keren naar de haven. Zwaar knudde! Het comité speelde ludiek in op de ontberingen die we hadden doorstaan: enkelen ontvingen een (kringloop) stripboek als aanmoediging na een zware dag. 😊

Tijdens de rijstafel, verzorgd door de KWVL, werden de windverwachtingen voor donderdag besproken... zou het nou minder worden of niet? Donderdagochtend leek het wat rustiger.. maar schijn bedriegt soms. De eerste wedstrijd kon voor sommigen 'nog net' zonder bemanning, maar in de middag stond er wederom een goeie poeier.

De Strijd

De strijd om de ere plekken werd zowel in de Gouden als in de Zilveren groep fervent gevoerd. Huib Ozinga, met Wim Schoenmaker als bemanning, werd in Groep Goud eerste, gevolgd door Fred Knitel (2) en Jacqueline Francoys met Jules ten Berg op de derde plek. In Groep Zilver ging Ron van Dijk er met de eerste prijs vandoor. Lodewijk Slippens bezette de tweede plek en Peter van Brummelen werd drie.

Het was wederom een prachtig en gezellig evenement!

Caroline Vogelzang (Jol 751)

Vijfendertig zeilers hadden zich ingeschreven voor de Jolly Midweek, het evenement dat traditioneel rond de eerste week van augustus van dinsdag tot met donderdag wordt georganiseerd door de Vrijbouter. De nadruk van dit evenement ligt vooral op jolijt en gezelligheid, naast dat er natuurlijk goed en met succes wordt wedstrijd gezeild! Het organiserend comité is daar weer heel erg goed in geslaagd! Veel dank aan hen en aan het wedstrijdcomité van de Vrijbouter!

Omdat zo'n 30 zeilers zichzelf als 'goud' kwalificeerden en slechts 5 als 'zilver' werd besloten op dinsdag twee selectiewedstrijden te varen om de groep wat meer gebalanceerd in tweeën te kunnen splitsen. Tijdens een prachtige zeildag, met zon en niet te veel wind, werden twee plassenbanen gezeild. Op basis van de uitslagen ontstond groep Goud en Zilver. De verdere competitie kon los! Dinsdagavond was het diner op de Vrijbouter, dat onder aanvoering van Joli en Willemien en met vereende krachten een groot succes was.

Twijfel

Op woensdag stond er meer wind. Vooral de verwachte uitschieters zorgden bij een aantal zeilers voor twijfel: alleen of met bemanning varen? Doordat een aantal toch kozen samen te varen waren er minder jollen op het water om de twee plassenbanen te zeilen. Vooral tijdens de middagwedstrijd bleek dat het fijn was om met bemanning te varen: er zaten goede drukkers tussen. Hulde aan de solo-zeilers die dit in hun eentje moesten klaren.

INTERVIEW

HOE WORD JE KAMPIOEN?

Eric-Jan en Annabelle Westerhof:
‘het zeilen is met de paplepel ingegoten’

Het zal niemand zijn ontgaan: de familie Westerhof was leidend tijdens het NK- en Klassevenement dat eind augustus op de Loosdrechtse plassen werd verzeild. Wij willen natuurlijk graag weten wat hun geheim is En of wij nog wat van hen kunnen leren 😊 Eric-Jan en Annabelle geven een inzicht in hun zeil-carrière.

Hoe is het zeilen zo belangrijk voor jullie geworden?

Annabelle: ‘Het zeilen is er bij ons thuis met de paplepel ingegoten. Al zolang ik me kan herinneren, gingen mijn ouders (Emiel en Annette) met mijn oudere en jongere broer (Eric-Jan respectievelijk Thomas) en met mij zeilen tijdens de vakantie. Met de ‘grote boot’ zoals we die vroeger noemden, voeren we naar het Starteiland en was het zeilen, zeilen, zeilen.’
‘Ja, we gingen ieder jaar met het zeilschip ‘de Vagebond’ op vakantie naar Terschelling, Vlieland of Zeeland. Dat waren natuurlijk super vette reizen voor een peuter/kleuter. En daarnaast voer ik al vanaf m’n tweede in een Optimist achter ons huis. Het echte wedstrijdzeilen kwam pas later. Ik kan me nog goed herinneren dat ik met m’n vader naar de Sneekweek ging om te kijken. Aan het einde van die dag heb ik tegen Emiel gezegd. ‘Papa, ik wil dat ook!’ Toen werd voor mij een stuurman gevonden in de Flits. En vanaf dat moment was ik gelijk verkocht!’, voegt Eric-Jan nog toe. Varen is nog steeds waar we ons allemaal mee bezig houden op onze eigen manier. Denk je aan familie Westerhof, dan denk je aan zeilen.

”
Varen is nog steeds waar we ons allemaal mee bezig houden op onze eigen manier. Denk je aan familie Westerhof, dan denk je aan zeilen

Jullie zijn dus al vanaf heel jong op het water. Wanneer gingen jullie wedstrijdzeilen, en deden jullie dat samen?

Eric-Jan: ‘Zoals gezegd, begon ik in een optimist toen ik 2 was. Ik herinner me dat papa me losgooide, maar de sleutel van de zodiac nog niet had gevonden. Ik was intussen met veel plezier aan het zeilen! Tot ik in het riet belandde....
Toen ik 8 was begon ik als fokkenist met wedstrijdzeilen in de Flits. We voeren vooral op het Sneekmeer. Eerst zeilde ik met iemand anders. Pas later met Annabelle, die toen zes was. Dat ging altijd heel goed. Ik heb ook met Thomas gezeild. Dat had wat tijd nodig, zoals je wel kan raden als twee broers samen in een boot zitten. Een keer zijn we niet eens de haven uit gekomen 😊 maar na een tijdje konden we ook erg goed samenzeilen!’

Annabelle: ‘Na mijn bemanningstijd bij Eric-Jan in de Flits ging ik zelf sturen. Toen voeren we alle drie in een andere Flits. Mijn broertje Thomas ging toen Optimist zeilen, en al snel volgde ik. Na jaren in de Optimist te hebben gezeild en meerdere wereldkampioenschappen te hebben gevaren werd het op 14-jarige leeftijd tijd om over te stappen naar een boot die net ietsjes groter was: de laser 4.7 (lca 4) en later de laser radiaal (lca 5).’

Hoe zijn jullie dan in de Jol terechtgekomen?

Eric-Jan: ‘Pfoe, dat is een goeie vraag! Toen ik klein was ging ik al best vaak met m’n vader mee als bemanning in de jol als er wat veel wind stond. De beste herinnering die ik daaraan heb is het Holland

ERIC-JAN IN AKTIE

Weekend bij de KWVL, jaren geleden. We mochten toen op de boot slapen van Duuk Dudok van Heel, zodat we niet elke dag heen en weer hoefden te rijden naar Sneek. Het allerleukste was nog dat we dit weekend ook nog eens wonnen! Toen zijn we in een kar achter een trekker met alle andere winnaars in badjassen het terrein op gereden!’

Annabelle: ‘Ook ik bemande als kind al bij Emiel, naast dat ik zelf dus ook actief nog wedstrijd zeilde in andere klassen. In 2018 stopte met het super actief wedstrijdzeilen op hoog niveau om mij volledig te kunnen richten op mijn Geneeskundestudie. Maar sinds die tijd spring ik wel weer vaker bij mijn vader aan boord van de jol. En sinds 2 jaar heb ik zelf ook weleens het roer in handen.’

Wat vinden jullie leuk aan het zeilen in de jol?

Annabelle: ‘Naast dat de 12-voetsjol natuurlijk een prachtige klassieke boot is, vind ik het met name superleuk om met mijn vader te kunnen zeilen. Samen passen we de trim aan, bespreken we de tactiek en zoeken we naar vlagen.’ ‘Bovendien zit er stiekem heel veel power in dit prachtig klassieke bootje, met dat grote grootzeil. Het is dan ook een hele uitdaging om het zeil er goed op te krijgen om het maximale eruit te halen’, vult Eric-Jan aan.

LEES VERDER OP DE VOLGENDE PAGINA >

INTERVIEW

HOE WORD
JE **KAMPIOEN**
VERVOLG

En hoe vinden jullie de jollenklasse?

Eric-Jan: ‘Ik vind de jollenklasse een enorme gezellige klasse. Iedereen kan met elkaar overweg en gunt elkaar ook de overwinning. Dit is in andere klassen zeker niet altijd zo! Iedereen komt wel een praatje maken of heeft mooie sterke verhalen over oude of nieuwe zeilervaringen. Geweldig vind ik dat!’
‘Ja’ zegt Annabelle. De gezelligheid op de wal tussen de wedstrijden door en aan het einde van de dag, dat spreekt me enorm aan. Daarnaast heb ik voorheen altijd in bootjes gezeild die allemaal heel erg gelijk waren. In het jollenveld lijkt elke boot anders en kan je een beetje spieken bij andere bootjes op de wal, ‘Hoe heeft diegene dit zitten?’, ‘Hoe doe jij dat?’

Lezers, nu echt heel erg opletten! Waarom gaan jullie zo veel harder/snelser dan de rest van het veld? Kunnen jullie ons nog enkele tips geven :-)?

Eric-Jan en Annabelle reageren beiden verrast en geamuseerd. En beiden duiden op het belang van een goede start...
‘Hahaha nou volgens mij valt dat wel mee met die snelheid! Ik denk dat er met name veel te winnen valt bij de start. Voor de wedstrijd peil ik vaak de startlijn op vaste punten op de wal zodat ik weet hoe ver ik nog heb tot de lijn. Dat is voor velen waarschijnlijk al bekend. Als je na de start vrije wind hebt, scheelt dit je al de halve wedstrijd!’, aldus Annabelle.
Ook Eric-Jan stelt dat er meerdere punten van groot belang zijn. ‘Zeker bij het NK was het belangrijk om een goede start te hebben. Met een groot veld, zoals daar was, is het erg lastig om er nog bij te komen als je slecht begint. Maar ook het schakelen is erg belangrijk! De wind verandert continue, dus je moet ook continue de trim aanpassen om het maximale uit de boot te kunnen halen. En als laatste ben ik altijd van mening dat het varen op verschillende boten en met teams erg goed is voor je begrip van het zeilen. Iedereen heeft andere inzichten en er zijn meerdere wegen naar Rome 😊.’

De jol vergt natuurlijk wel ‘tender loving care’ ieder jaar. Doen jullie dat zelf? Of wordt er voor jullie geschuurd en gelakt?

‘Oef, ja daar moeten we dan maar heel eerlijk in zijn. De jollen van onze ouders staan in Sneek en er wordt regelmatig aan gesleuteld. We zouden liegen als we zouden zeggen dat we erg bijdragen aan het onderhoud. Om het nog erger te maken, zijn de jollies vaak al helemaal zeilklaar als we willen zeilen.... Bedankt pa en ma!’ aldus Eric-Jan en Annabelle.

”

Het zeilen van wedstrijden is fantastisch, de techniek om de meeste snelheid uit je boot te halen, de tactiek van het spel en de opbouwende spanning als het veld dicht bij elkaar ligt. En natuurlijk het gevoel van vrijheid: je hebt zelf het roer in handen en bepaalt zelf waar je naartoe gaat

EMIEL EN ERIC-JAN

Wat is het mooie van zeilen?

Zowel Eric-Jan als Annabelle heeft veel gereisd voor het wedstrijdzeilen. Ze hebben vele mooie plekken bezocht en vele mooie en interessante mensen ontmoet. Eric-Jan heeft ook op grotere schepen gezeild en refereert daaraan: ‘Ik vind niks mooier dan het moment waarop de motor uitgaat en alles wat je nog hoort is de wind en het klotsen van de golven tegen de romp. Daar kan ik echt enorm van genieten. Dat is echte vrijheid.’
Beiden stellen ook dat het wedstrijdzeilen adrenaline geeft: ‘Het is een enorm leuk tactisch spelletje en geen enkele wedstrijd is hetzelfde als de vorige. Je moet altijd aan staan! Het zeilen van wedstrijden is fantastisch, de techniek om de meeste snelheid uit je boot te halen, de tactiek van het spel en de opbouwende spanning als het veld dicht bij elkaar ligt. En natuurlijk het gevoel van vrijheid: je hebt zelf het roer in handen en bepaalt zelf waar je naartoe gaat.’

Gaan jullie door met zeilen terwijl jullie ook aan jullie carrière werken?

Eric-Jan: ‘Ja zeker! Ik vaar nu veel op een MAT 1070, met als doel een goed resultaat neerzetten tijdens de FastNet race van 2027. Gelukkig heb ik genoeg vakantie dagen om daarvoor te trainen!’

ANNABELLE EN ANNETTE

Annabelle: ‘Dat is zeker het plan! Afgelopen jaren was ik nog aan het studeren dus kon ik makkelijk naar Friesland om in de jol te stappen. Vanaf het voorjaar 2026 ga ik werken als arts en zal ik helaas toch aardig wat weekenddiensten draaien. Dan wordt het een stuk lastiger. Uiteraard hoop ik er weer zo veel mogelijk bij te zijn.’

Draagt het goed kunnen zeilen ook bij aan het goed zijn in je werk?

Annabelle: ‘Goeie vraag! Ik denk dat elke zeiler goed het overzicht moet kunnen bewaren en toch ook wel moet kunnen presteren onder druk. Bij mijn toekomstige werk in het ziekenhuis zal dit vast van pas komen!’ Ook Eric-Jan ziet voordelen. ‘Ja! Nu ik veel op grote boten vaar als tacticus is het van belang

om duidelijk te communiceren. Zo weet iedereen op de boot wat er van hem/haar verwacht wordt. Een goede samenwerking is essentieel. Als de timing niet goed op elkaar is afgestemd kunnen er dingen echt fout gaan. Dat is in mijn werk als lead engineer niet anders: ook daar blijkt dat je pas goed kunt samenwerken wanneer er duidelijk wordt gecommuniceerd.’

Nog een laatste woord?

‘Bedankt voor de leuke wedstrijden allemaal! En tot volgend jaar op het NK in Sneek 😊 We zullen ons best doen dan weer voorin te varen als we de jollen weer mogen lenen van Emiel en Annette!’

Caroline Vogelzang (751)

IMPRESSIE HOLLAND WEEKEND

INTERNATIONAAL PINKSTEREVENEMENT

12- voetsjol op de Kaag

Voor het evenement hadden zich 33 boten ingeschreven, maar helaas moesten 2 deelnemers wegens gezondheidsklachten zich voortijdig terugtrekken. De weersvoorspelling voor het Pinksterweekend was voor de zaterdag en zondag niet erg gunstig wat betreft de regen en de wind. Dit had tot gevolg, dat een aantal deelnemers de rol van bemanningslid op zich namen en ook een aantal niet kwamen opdagen.

Veiligheid boven alles

Voor zaterdag was de voorspelde harde wind toch een stukje minder en konden er vier korte wedstrijden gevaren worden. Helaas nam daarna de wind toe en besloot het wedstrijdcomité te stoppen. De rescue was bezig met een paar deelnemers die of averij of omgeslagen waren en dus niet beschikbaar waren voor de rest van de deelnemers. Veiligheid boven alles.

Happy hour

De zondag begon met wachten, kunnen we wel of niet varen, maar uiteindelijk om twaalf uur is besloten die dag niet te varen en alles naar de maandag te verschuiven. Dus op zondag restte ons een happy hour en daarna het traditionele jollendiner. Gezellig met elkaar aan tafel in de Koepelzaal werd genoten van een driegangendiner met koffie toe.

Afzien

De maandag werd begonnen met het afmaken van de round robbin en na een korte walpauze konden we nog 2 plassenbanen zeilen. Hierdoor kwam het onderdeel Lange Afstandswedstrijd te vervallen. De wind in de ochtend was prima alleen te doen, maar in de middag was het afzien voor de licht- gewichten onder ons. Ondanks alles kunnen we terugkijken op een geslaagd evenement.

”

*op zondag restte ons
een happy hour en
daarna het traditionele
jollendiner*

De winnaars

De wedstrijden werden op overtuigende wijze gewonnen door Sipke Schuurmans, de laatste twee wedstrijden bijgestaan door echtgenote Astrid, terwijl onze voorzitter Jaap Wientjes de tweede plaats voor zich opeiste en Christiaan Klinkenberg, samen met Sonja Bloetjes derde werd. De rest van de uitslagen kunt u terugvinden op [manage2sail](https://manage2sail.nl).

Robin Nieboer (Jol 656)

Aan elke jol zit wel een verhaal, laten we ze opsporen en in deze rubriek vertellen. In dit Jollen Bulletin het verhaal van **Nicolette Arnoldus**, die in Canada woont, maar nog jaarlijks in Nederland in haar 12vtsjol te vinden is en ook veel in het buitenland zeilt.

‘JOL VERHALEN’

ONDER REDACTIE VAN TOM FICK

IN PLANE IN DENEMARKEN, VOOR DE JACHTHAVEN VAN PAUL ELVSTRØM

Leren zeilen.

Je kunt wel spreken van een klassieke start: zo ben ik begonnen met zeilen in een Piraatje en maakte vervolgens deel uit van de eerste groep Optimisten op de Koninklijke Watersport Vereeniging ‘Loosdrecht’.

Onze eerste 12vtsjol.

Mijn vader ging een auto voor mijn moeder kopen in Zeist, maar i.p.v. met een auto, kwam hij met een 12vtsjol thuis. Dat vond hij veel leuker voor haar, omdat ze een oud jollen-zeiler was. Dit was mid-jaren 70. In 1976 bemande ik bij mijn vader in de jol tijdens de Holland week in Loosdrecht. Deze jol, de 466, gebouwd in 1943 door E.G. van der Stadt in Zaandam, had nog een katoenen tuig, wisten wij veel! Ik weet nog dat de hangband brak terwijl ik hard moest hangen, dus ik kieperde zo overboord. Het mocht de pret niet drukken, ik was verkocht, lang leve de 12vtsjol!!

Elk jaar deden we mee met de wedstrijden op Loosdrecht. Op zeker moment vond mijn vader het een goed idee dat ik ging bemannen bij Tonny Surendonk. Daar heb ik uiteraard het jollenvirus van overgenomen. Elk zeilweekend ging ik op vrijdag na school met de trein naar Heemstede naar ‘tante Ton’. We zeilden de weekenden hard op de Kaag, de Braassem of de Westeinder en op maandagmorgen ging ik met de trein weer terug naar Hilversum. Het kwam goed uit dat het Nieuwe Lyceum op loopafstand van het station lag en dat de eerste twee lesuren op maandag altijd vrij waren.

De 340.

In 1981 heeft mijn vader voor mij de oude jol van Aart Noordanus gekocht: Duikelaartje, de H340. Wat was ik apetrots!! Het is een Baay jol gebouwd in 1933 en volgens Tom Reijers - meervoudig Nederlands Kampioen - liep ze hoger dan zijn H380, dus dan weet je het wel. Ik zeilde alle B-wedstrijden in mijn eigen jol en

IN DE EERSTE JOL.

IN DE PIRAAT

”

Mijn vader ging een auto voor mijn moeder kopen in Zeist, maar i.p.v. met een auto, kwam hij met een 12vtsjol thuis

FOTO: FRANCESCO RASTRELLI

de A-series met ‘tante Ton’. Ik genoot met volle teugen, maar aan het eind van de zomer was ik wel volledig uitgeput.

Nederlands Kampioen.

In 1986 ben ik samen met Marleen Gaillard op de Braassem Nederlands Kampioen geworden. Daar ben ik natuurlijk nog steeds trots op.

Canada.

Eind jaren 80 ben ik naar Canada vertrokken en verkocht daarom mijn jol. Dat vond ik verschrikkelijk, maar dacht toen dat ik haar niet mee kon nemen. In 2009 heb ik in een dulle bui de 340 toch weer terug kunnen kopen. Er was door de jaren heen wel wat achterstallig onderhoud. Ik besloot samen met mijn zus het Pinkster evenement op de Kaag mee te doen en we spraken af dat als de jol het nog goed deed, we haar naar Hans van der Meer zouden brengen voor een restauratie. We werden 5e in de ‘Zilvervloot’, kregen

ZEILEN IN CANADA ZIET ER TOCH ANDERS UIT.

”

Op zeker moment vond mijn vader het een goed idee dat ik ging bemannen bij Tonny Surendonk. Daar heb ik uiteraard het jollenvirus van overgenomen

BIJ DE GIJPBOEI MET EEN REGENBOOG OP JE SPIEGEL, BRRR!

MET MIJN ZUS ALS BEMANNING.

een prijs en waren trots. Dus op naar Hans en Gertjan van der Meer in Oude Wetering en die hebben de jol weer helemaal mooi gemaakt. In 1991 kocht ik nog een jol voor Canada. Daar zeil ik nu mee op zee tegen scherpe jachten. Dat is ook leuk, maar er gaat natuurlijk niks boven een start met alleen maar jollen, in binnen- en buitenland! 12vtsjollen zijn mijn passie en dat zal altijd zo blijven!

Nicolette Arnoldus

Dit verhaal verscheen eerder in ‘de Wijde Keel’ nr. 3 (augustus 2025), het clubblad van de Koninklijke Watersport-Vereeniging ‘Loosdrecht’.

Wie levert een volgende Jolverhaal of de ingrediënten ervoor?
Mail naar the.fick@net.hcc.nl

DE 734 EN 735 GEÏMORTEERD UIT ITALIË.

PANNEKOEKEN ETEN TIJDENS DE ALKMAARDERMEERWEEK.

Aan elke jol zit wel een verhaal, laten we ze opsporen en in deze rubriek vertellen. In deze aflevering staat een bekende jollen-familie centraal: de familie Daniels, opgetekend door Pieter Daniels.

‘JOL VERHALEN’

ONDER REDACTIE VAN TOM FICK

Zeg gerust maar met de paplepel

Mijn vader Floor Daniels kocht in 1948 zijn eerste 12vtsjol, de 534 ‘Barry’, een Deichmann jol uit Hillegersberg. Vele andere jollen volgden, maar de 534 bleef. Daarin hebben wij allemaal als kinderen (Daan, Hein, Margot, Joost en ikzelf, Pieter) onze eerste zeillessen gekregen. Dat was op de Kralingse Plas en natuurlijk op onze uiteindelijke thuisbasis het Braassemmeer. Wij lagen in Jachthaven De Brasem in Oude Wetering, samen met enkele andere jollenfamilies (o.a. van den Elshout, Huisingh, Moes, Buise, van Wijnen).

Bij mijn vader is het toch allemaal begonnen. Hij was een van de oprichters van de Twaalfvoetsjollenclub. Hij heeft zich altijd voor deze club ingezet, samen met mijn moeder Martha.

Uiteindelijk hebben mijn broers Daan, Hein en ook ik het ‘virus’ met het zeilen in de jol meegekregen. Broer Joost ook wel, maar hij ging naar een plastic zeiljacht, waarmee we gebroederlijk een aantal maal de 24-uurs race op het IJsselmeer hebben gezeild.

In de jaren ‘70 kreeg Daan de 652, een Baay-jol en Hein de 657, een jol van de Vliet en later de 628, weer een Baay-jol. Zelf kreeg ik in de jaren ‘80 de 734, een jol van de Italiaanse bouwer Patrone. De 534 is – na een omweg – sinds 2006 weer terug in de familie en bij mijn nicht Carlien terechtgekomen en wordt dus ook nu weer door een Daniels gezeild.

Met het moederschip

In die jaren ging eigenlijk iedereen met een moederschip naar de wedstrijden: Braassem, Kaag, Westeinder, Alkmaar, Sneek, Slotermeer, etc. Trailers waren nog nauwelijks in gebruik.

HET MOEDERSCHIP ‘DUIKELAAR’.

Ons moederschip ‘Duikelaar’ was een 20 meter lange omgebouwde aak, voortgestuwd door een 30pk 2 cilinder Samova diesel, die nog met een vliegwielt aangeslingerd moest worden. Een prachtschip. Naast ons gezin van 7 personen gingen nog een hoop vrienden mee. Vele jollen op het dek, een vergrote piraat, een solo, een pluus en ook nog surfplanken: op naar volgende wedstrijden en de bijbehorende feesten. Garantie voor een geweldige vakantie. Berucht waren de wedstrijden en feesten op Alkmaar. Als jollenzeilers met moederschepen hadden we het Z.Z.V. starteiland ons eigen gemaakt tijdens de Alkmaardermeerweek. Op het eiland was de pannenkoekenmiddag een feest. De pannenkoeken kwamen zo uit de kombuis, door de patrijspoorten naar buiten.

Bemanningsprobleem opgelost

In die jaren waren er vele kinderen die als bemanning meezeilden. Zo ben ik zelf ook begonnen. We werden dan op gewicht en lengte naast elkaar neergezet en dan mocht je – afhankelijk van de windsterkte – met een stuurman mee. Een aantal van die kinderen heeft later zelf ook een 12vtsjol gekocht en is het jolletje trouw gebleven.

” De hele familie kon best lekker zeilen. Vele wedstrijden werden door één van ons gewonnen. Maar we waren ook elkaars concurrenten en hebben elkaar zelfs ook eruit geprotesteerd. Ja, je wilde wel van je familie winnen!

DE 4 DANIELS-JOLLEN IN FRONTLIE.

PIETER DANIELS ALS WINNAAR VAN DE KAAGWEEK 2023 MET DE ZILVEREN JOL.

Ups en downs

Al jaren gaat het bij de zeilwedstrijden qua bezetting met ups en downs. Er zijn jaren van glory met velden van 30-50 stuks aan de start. Maar we hebben ook jaren van neergang, waarbij je hoopt dat je toch nog 6 deelnemers aan de start hebt. Dan weer zijn er grote velden op Kralingen en dan weer op de Kaag, op de Braassem, in Friesland, Alkmaar of Loosdrecht. Die wisselingen zijn er al decennia.

Familieprestaties

De hele familie kon best lekker zeilen. Vele wedstrijden werden door één van ons gewonnen. Maar we waren ook elkaars concurrenten en hebben elkaar zelfs ook eruit geprotesteerd. Ja, je wilde wel van je familie winnen! Zelf ben ik in de jaren ‘80 met een eigen jol begonnen, de 734. Mijn ouders hadden een aantal jaren in Italië gezeild en mijn vader en Leen de Goederen hebben toen twee Italiaanse jollen naar Nederland gehaald. Ze hebben deze opgeknapt en laten meten. Dat werden de 734 en de 735. Ik heb er vele jaren in gezeild en ook mooie momenten in meegemaakt. Maar ook met een goede storm voor de wind, met mijn bemanning Gerard Biesot op de overloop, maakten wij er toen helaas een duikboot van. Gelukkig hebben we gelachen en er een sterk verhaal van gemaakt. Een andere keer misten ik de hangband: daar word je ook nat van en het zorgt voor een gekrenkt ego, kan ik je zeggen. Een mooie prijs was voor mij het winnen van de Kaagweek in 2023. Nadat mijn vader de Zilveren jol van de Kaag definitief gewonnen had en Daan en Hein ook één of meerdere keren de Kaagweek hebben gewonnen, staat nu mijn naam er ook vol trots op.

PIETER BIJ DE BOVENBOEI OP WEG NAAR DE KAAGWEEK-TITEL.

DE 743 GESLEEPT DOOR GUAPA, HET MOEDERSCHIP VAN PIETER.

Teamzeilen met de ‘DDT’

Op Kralingen waren vanuit de RZV in oktober altijd als slot: teamzeilwedstrijden, 3 jollen tegen 3 jollen. Toen onze familie uiteindelijk kon deelnemen met drie jollen, was het DDT-team geboren: het ‘Denderend Daniels Team’! Deelname van 10 teams was toen geen uitzondering, 30 jollen streden 3 tegen 3 op een Olympische baan. Het zijn zeilwedstrijden waarbij je tactisch moest zeilen en moet nadenken hoe je als team kan winnen. Het gaat altijd op het scherpst van de snede, een tegenstander even op nette wijze ergens ‘wegbrengen’ en dan later op de wal de gehele wedstrijd weer na-varen, uitleggen wat je deed en waarom. Gelukkig gebeurt dat nog steeds. En dat worden uiteindelijk de sterke verhalen!

Toch nog weer een jolwissel

Nu zeil ik alweer een paar jaar in de 652, de jol van Daan. Hij heeft de 348, een Baay-jol uit 1936 helemaal opgeknapt en zeilt hier heel verdienstelijk in.

Slotakkoord

Het fijn, gezellig, fanatiek zeilen blijft gewoonweg leuk. En dat blijf ik zo lang mogelijk met veel plezier doen in mijn 12vtsjol.

Pieter Daniels

Wie levert een volgende Jolverhaal of de ingrediënten ervoor? Neem contact op met Tom Fick

IMPRESSIE 2025

EVEN VOORSTELLEN

Traditiegetrouw stellen **nieuwe leden** zich voor in het Jollenbulletin zodat we weten wie we zoal op het water en op de wal kunnen tegenkomen. Waarom worden deze (aspirant-) jolzeilers lid? De redactie voelde nieuwsgierig de nieuwkomers aan de tand.

Afgelopen zomer ben ik de nieuwe eigenaar geworden van jol 587. Dat is de vervulling van een oude droom. Hoewel in Friesland geboren en tot mijn zesde daar ook woonachtig, ben ik pas later met zeilen begonnen. Dat was rond mijn veertiende in een houten 16m². Daarna is de liefde voor het zeilend hout nooit meer weggegaan.

Mijn leven lang ben ik een groot liefhebber van kleine open houten boten. Met een zeevarend plastic kajuitjacht doe je mij geen plezier. Ik wil mijn hand in het water kunnen steken en vaar het liefste op de Friese meren. Inmiddels heb ik al aardig wat boten versleten. In de 16m² heb ik zeilen geleerd. Tijdens mijn studietijd heb ik veel zeilles gegeven, in de 16m² en de FlyTour. Zo heb ik ook mijn vrouw Yvonne leren kennen, ook zeilinstrutrice. In die tijd koop ik samen met drie vrienden een hele oude 16m², maar die heeft het slechts één seizoen volgehouden vanwege houtrot.

Daarna stap ik over op een oude houten Vrijheid waarmee we een aantal jaren hebben gezeild. Tijdens het opgroeien van onze vier dochters ontbreekt me de tijd voor een eigen boot, maar het zeilen blijft doorgaan, veelal op de Friese meren met en op boten van vrienden, onder meer op de prachtige zelfgebouwde catboat van Jaap Kraayenhof. Rond 2012 begint het weer te kriebelen, en ga ik me uitvoerig oriënteren op de klasse van 22m², 30m², Vrijheid. Uiteindelijk stuit ik op een prachtige Vrijheid 1348 in wedstrijduitvoering die twee keer Nederlands kampioen is geweest; deze koop ik, en het zeilt fantastisch. Ondertussen wonen mijn vrouw en ik met onze jongste dochter twee jaar in Stockholm, waardoor het nauwelijks van zeilen in Friesland komt; maar in Zweden geniet ik wel van de prachtige houten zeil- en motorboten van de veteranbåten.

**ALE
HOOTSMA
587**

Na terugkomst in Nederland verkoop ik de Vrijheid en koop ik samen met Jaap een 30m² (25). Een prachtige driemansboot met de rompvorm van de 16m² maar dan iets langer, zwaar overtuigd, niet reefbaar dus met twee man in de trapeze. Na een paar jaar genieten blijkt de noodzaak van een driehoofdige bemanning toch een belemmering te worden. Dat wordt nog versterkt doordat ik mij verdiep in de klassieke ‘sail & oar’, ook als alternatief voor het toenemend geweld van buitenboordmotoren. Tijdens die zoektocht raak ik steeds meer geïnteresseerd in de Twaalfvoetsjol: een prachtig ontwerp, in mijn eentje te zeilen én te roeien. Wederom met mijn goede vriend Jaap ga ik op zoek naar een mooie jol. Daarbij stuiten we onder meer op de 587 en de 896. Na lang wikken en wegen koop ik de 587, een Abeking & Rasmussen uit 1951; via Gertjan van der Meer vind ik twee bijpassende roeispanten en een zeil met rif. Vriend Jaap koopt de 896. Ik besluit de 587 om te dopen naar Swealtsje, geïnspireerd door de oorspronkelijke naam Hirundo.

De eerste zeilervaringen smaken naar veel meer! Ik verheug mij op de wedstrijden, en op de toertochtjes vanuit onze woning in Terherne.

**JEROEN
VAN AKEN
834**

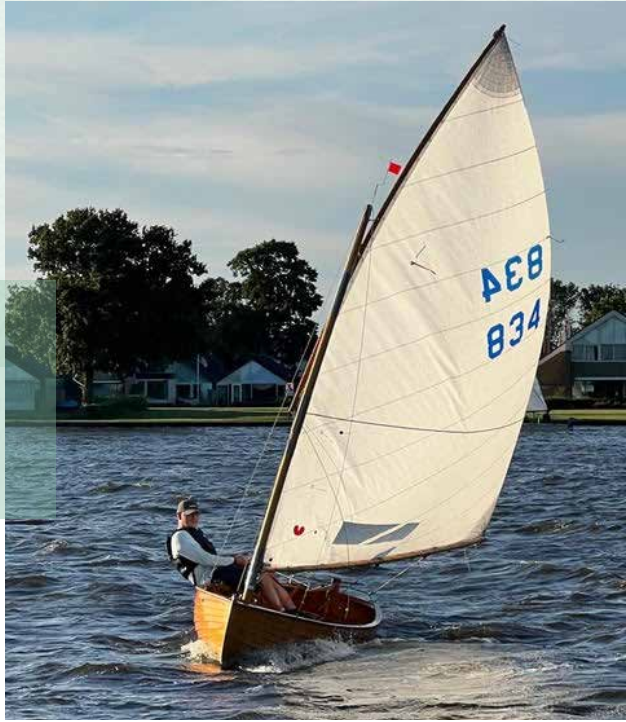
Woensdag 10 september kreeg ik per mail het vriendelijke verzoek van de redactie om een stukje te schrijven in het Jollenbulletin over wie ik ben en waarom ik een Jol ben gaan zeilen. Eerst even gespiekt hoe mijn voorgangers het hebben gedaan.

Mijn naam is Jeroen van Aken, 62 jaar, getrouwd, 2 zonen en woonachtig in Heiloo (N-H). Watersport is mij met de paplepel bijgebracht. Vanaf mijn kindsjaren op het water, bij mijn opa en oma op de tjalk en later met mijn ouders op de motorboot. Al snel kwam er een optimist voor mijn zus en mij en later samen een Flits gezeild. Daarna een Volksboot voor tourzeilen en een Laser 54296 voor de sportiviteit en de wedstrijden, zoals de Alkmaardermeerweek en de Sneekweek. Rond mijn 25e jaar de Laser verkocht en gaan windsurfen, met weinig succes trouwens.

Omdat mijn schoonouders een klein strandhuisje hadden in Egmond aan Zee, werd een catamaran interessant. Een Hobie 14 gekocht en jaren met veel plezier op zee gezeild, heel anders dan op de plassen en meren. Op mijn 34e een Victoire 22 gekocht, om samen met onze 2 jongens de zomervakanties en weekenden op door te brengen, prachtige tijd, maar vroegen ons wel later af hoe wij dit gedaan hebben, gezien de beperkte ruimte. Daarna een Noorse Albin en een First 31.2 gehad en nu een Bavaria 41 met een ligplaats in Heeg. En hoe zit het dan met de “open bootjes”, na de Hobie 14? Mijn “open bootjes” carrière begon weer in een O-Jol, later in een Solo en sinds 2025 in een 12-voetsjol. De Solo werd mij te dynamisch of te wel, ik was te stijf om er goed in te zeilen en “heelhuids” uit te komen. Aangezien ik lid ben van de

KWS te Sneek en daar mijn wedstrijden zeil, werd de keus vrij makkelijk gemaakt om een 12-voetsjol te gaan zeilen. In Friesland zeilen er ruim voldoende jollen en zijn er diverse wedstrijden in o.a. Sneek, Langweer en Grou. Samen met Folkert Berghuis, een ervaren 12-voetsjol zeiler uit Heiloo, op zoek gegaan naar een mooie Jol. Uiteindelijk bij “Kisje 834” terechtgekomen. Een prachtige en zeer goed onderhouden cederhouten Jol gebouwd bij Holland Jachtbouw door Leen Hoogmoed in 2004. 1e eigenaar was Rob Franken en later Piet van Zanten.

Het genieten kon gaan beginnen, wat een schoonheid en wat een geweldige historie zit er achter een Jol. Na het lezen van het 100 jarig Jollenboek en de bouwer van mijn Jol 834 gesproken te hebben, is het enthousiasme alleen maar groter geworden. Diverse keren in Heeg gezeild en meegedaan aan het “Alkmaar Open” en daar ook weer zeer gezellige Jollen zeilers gesproken. Kortom, wat een geweldige boot (ik kan nog heel veel leren kom ik achter) en klasse, ik kijk uit naar het zeilseizoen 2026, waar ik jullie zeker ga tegenkomen. Afgelopen weekend het Kisje naar de winterstalling gebracht in Heeg, om op 18 en 19 april 2026 mee te gaan doen aan de “openingswedstrijden” in Sneek.

EVEN VOORSTELLEN

JAAP KRAAYENHOF 896

Jaap Kraayenhof, jol 896 (FRANNY voorheen Willem III). Al in 1989 was ik van plan om een jol te bouwen. In het 75 jaar jubileum boek van jullie club vond ik een brief van Tonny Surendonk, waarin zij mij tips gaf met welke amateur bouwers ik contact kon opnemen. In datzelfde jaar begon ik met het maken van houten maquettes voor architecten en gemeentelijke- en provinciale diensten. Begonnen als gitaar- bouwer en later meubelmaker, werd ik gegrepen door hout en ambachtelijke houtbewerking. Het tijdschrift WoodenBoat inspireerde mij tot het bouwen van boten. Na de restauratie van een zeilsloep wilde ik beginnen met de bouw van een twaalfvoetsjol. Uiteindelijk besloot ik eerst een kajuitzeilboot te bouwen; een Amerikaanse catboat van 16 voet, ontworpen door Lyle C. Hess.

In 2003 ging de catboat CHARLOTTE II te water. Ik werd lid van de Nederlandse en Amerikaanse catboat clubs en nog weer later van de Nederlandse afdeling van de OGA (Old Gaffers Association). Daar maakte ik kennis met wedstrijdzeilen. Een aantal jaar geleden leidde dat tot een seizoen wedstrijdzeilen in de 30 m² klasse, in de nr. 25 van mijn vriend Ale Houtsma. Tegelijkertijd kreeg ik de kans om samen met vriend en collega Pieter Dijkstra de 30 m² nr. 22 volledig te restaureren. Met catboatclubvriend Tjerk van de Zijpp, die helaas een paar jaar geleden is overleden, zeilde ik een wedstrijd met de Twaalfvoetsjollen.

Tjerk bouwde op hoge leeftijd de jol 838, een grote prestatie. Hij gebruikte daarvoor 'mijn' mahonie kerkbanken. Het wedstrijdzeilen in dit kleine bootje bleek niet eenvoudig. Ik was voor even genezen van het jollenvirus.

Afgelopen zomer hoorde ik van Ale dat hij overwoog om een jol te kopen. Er bleken een aantal jollen te koop te staan. We maakten een afspraak om de 587, een Abeking en Rasmussenjol te bekijken in Hilversum. Ik stelde Ale voor om dan ook langs Loosdrecht te rijden waar de 896 te koop lag. Zo zouden we een relatief oude met een relatief nieuwe jol kunnen vergelijken. Ale besloot de 587 aan te schaffen. Na een nacht zonder slaap besloot ik om een bod te doen op de 896.

Nooit had ik kunnen bedenken een kant en klare en gloednieuwe jol te kunnen kopen. En dan ook nog gebouwd door één van de beste jollenbouwers in Nederland (Jeroen de Groot). Een onverwachte erfenis van mijn vorig jaar overleden tante Fransje maakte dit nu mogelijk. Mijn moeder, Enny, is ook vorig jaar overleden. Van haar erfden mijn broer en ik de liefde voor de watersport. Vandaar dat FRANNY de naam van mijn jol wordt.

Ik zie uit naar het komend zeilseizoen om (hopelijk met hulp van jullie) te leren zeilen in mijn prachtige Twaalfvoetsjol.

MARTIJN VOGELZANG 764

Opgegroeid op de Braassemmermeer waren mijn jonge jaren in Pluis en Solo een heerlijke tijd. Tijdens mijn studie heb ik nog een aantal jaren beperkt in een Yngling bemand en daarna hoofdzakelijk op zee (toer) gezeild. Een jaar of 15 geleden ben ik weer in de Yngling met een paar oude maten gestapt. Het wedstrijdzeilen bleef kriebelen...

Mijn kennismaking met de jol was vloeibaar. Ik was door mijn zus en zwager Caroline en Donald en dierbare vrienden van het eerste uur Jacqueline en Jacques overgehaald om mee te doen aan het NK op Alkmaar. Ik mocht de jol van Jaap Wientjes, oud buurman uit onze jeugd in Delft, lenen. Velen van jullie zullen de storm herinneren.. ook mijn dochter en ik hebben mogen zwemmen in het Alkmaardermeer. Vervolgens heb ik een paar keer aan de Jolly Midweek deelgenomen, zonder wind. De vloeibaarheid zat nu meer in het glas, maar dat gaf me de gelegenheid om kennis te maken met de jollengemeenschap.... Die sprak me heel erg aan.

Intussen moest ik wel nog een aantal jaren mijn baan in de petrochemische industrie met veel reizen en internationale contacten afronden alvorens met pensioen te gaan. De kriebel kwam terug en het idee op de Kaag te gaan zeilen sprak me aan. Niet in laatste plaats omdat mijn vriendin Annette daar ook graag en veel tijd besteedt. De stap naar een jol was nu eenvoudig gemaakt na mijn kennismaking met Cocootje als opstap naar een eigen jol, de 764. En zo kon ik mij aansluiten bij de Kaagjollen, een heel gezellige en enthousiaste groep die iedere woensdagmiddag bijeenkomt om te varen. Het programma varieert van sprintraces, korte wedstrijdjes met een rabbitstart tot zwalken over de mooie Kaag. De middag eindigt met een gezellige borrel, waar doorgaans in onze gesprekken over ieders zeil avonturen wordt gesproken of waarin de wereld wordt verbeterd. Het lijkt dan zo gemakkelijk....

Samenvattend ben ik onder enig druk in de jol geduwd, en heb na wat eerste zwemoefeningen in Alkmaar een nieuwe groep van deels (oude) vrienden leren kennen om in dit mooie bootje met elkaar plezier te hebben! Ik zie ernaar uit elkaar volgend jaar weer op het water te zien!

Ik ben Willem Lelijveld van Cingelshouck, bouwjaar 1959, getrouwd, wonende te Almere aan de Noorderplassen. Ik zeil als sinds mijn 10de, begonnen in de 16m² van mijn vader waarmee ik ook deelnam aan zeilwedstrijdjes in de weekenden. Overgestapt als puber, natuurlijk, naar het hippe windsurfen en jaren gezeild op de "Ten Cate" surfplank waarmee ik deelnam aan wedstrijden door heel Nederland van Nijkerk tot aan de IJspiegel trofee in Mook bij Nijmegen.

Door mijn werk was ik geruime tijd niet in de gelegenheid om te kunnen zeilen totdat ik in Lemmer weer aan het water kwam te wonen. Hier stak het zeilvirus weer de kop op en kocht ik een Waarschip ¼ tonner. Na 8 jaar werd deze ons toch te klein en stapten we over op een Waarschip 9 meter die we ook 7 jaar met veel plezier hebben gehad. Eind vorig jaar besloten we deze te verkopen omdat we inmiddels een camper hadden aangeschaft.

Maar ja wonen aan het water en kijkend naar een lege steiger kon natuurlijk niet dus het internet op. De zoekcriteria: kleinere zeilboot om mee op de Noorderplassen te kunnen zeilen. Gezien het bovenstaande was het geen verrassing dat de keuze op een houten zeilboot viel. Mijn oog viel op een advertentie van een 12-voetjol met trailer, dus afspraak gemaakt in de auto gesprongen en de jol bekeken. Je begrijpt, direct gecharmeerd van de jol en heb deze gekocht. De jol stond reeds in het jollenregister onder de oude naam "Kever" zeilnummer 235 en voorzien van het eenheidscertificaat. Inmiddels is de naam veranderd in "Never Ever" en is zij op gepaste wijze opnieuw gedoopt.

Na gewend te zijn aan het vaar-en zeilgedrag wil ik graag gaan deelnemen aan wedstrijden in Nederland en misschien in het buitenland als we met de camper op pad zijn. Tot ziens op het water.

WILLEM LEIJVELD VAN CINGELSHOUCK 235

EVEN VOORSTELLEN

FOTO: JESSICA BRIJDER

Gert Pauli is de naam en ik ben inmiddels 60 jaar actief wedstrijdzeiler. Opgegroeid op de Kaag en daarna via Medemblik en Naarden beland in het mooie Friesland.

In die 60 jaar in diverse klassen met succes gestuurd of bemand: van Piraat, Jeugdboot, Solo, 470, Finn, Regenboog, Sharpie, Star en Pampus nu dus in de Twaalfvoetsjol.

De keuze voor de Twaalfvoetsjol was voor mij snel gemaakt, heel veel zeilen in de regio maar ook buiten de regio, goede velden, makkelijk trailerbaar, en niet onbelangrijk, een leuke groep enthousiaste collega zeilers.

Het was alleen nog even zoeken naar het juiste bootje. Ik wilde geen opknapper, liefst zo nieuw mogelijk, in de epoxy en minimum gewicht. Tja, dan is de markt heel dun gezaaid, uiteindelijk gevonden wat ik zocht. Maar helaas de boot was net verkocht aan Kitty van Weezenbeek. Toch maar even de stoute schoenen aangetrokken en haar gebeld of het bootje niet te koop was, ze moest er even over nadenken. Een week later was de koop beklonken.

Afgelopen winter het bootje aangepast naar mijn wensen en dit jaar dus voor het eerst gestart. En ik moet zeggen het begin is er, met mooie resultaten. Op wedstrijdwater gevaren waar ik nog nooit gezeild had en een super mooie toertocht gevaren. Wat is Friesland dan mooi.

Met zeilersgroet,
Gert Pauli

**GERT
PAULI
891**

WATERKWALITEIT BAGGER EN WATERPLANTEN

Door de redactie van het Twaalfvoetsjollenbulletin en de regiovertegenwoordiger van het Watersportverbond is mij gevraagd een artikel te schrijven over waterkwaliteit. Daar geef ik graag gehoor aan, ik heb ooit in de 12-voetsjol het zeilen geleerd. Via het regioteam ben ik recent betrokken geraakt bij het OVP (Oostelijk Vechtplassen Gebied).

In dit gebied, en dan concentreer ik me op de Loosdrechtse Plassen, zijn meerdere 'hoofdproblemen': achterstallig onderhoud van baggeren en invasieve waterplanten zoals Fontuinkruid en Cabomba. Parallel hieraan zijn er eisen vanuit de Kader Richtlijn Water (KRW) om te komen tot een goede waterkwaliteit, waar met name het waterschap Amstel, Gooi en Vecht formeel voor aan de lat staat. Vanuit het verleden (jaren 60,70, 80) zijn het water en de bodem (sterk) vervuild. Vervuilde bronnen zijn (niet limitatief) anti-fouling, pesticiden, PFAS en nutriënten zoals stikstof, fosfaten.

Natura 2000 gebied

Het gebied is deels aangewezen als een Natura 2000 gebied waarbij voor de Loosdrechtse Plassen is gekozen voor habitat type H3140: kranswieren met helder water. Het herstel van habitattype H3140 is een doelstelling vanuit de KRW. Dat is niet vrijblijvend: een kans op forse boetes is reëel als dat voor 2027 niet is gerealiseerd.

Troebel

De Loosdrechtse Plassen (1 t/m 5) zijn troebel, vooral door zwevend slib. In (haven)slib zit vaak (nog steeds) TBT, afkomstig uit anti-fouling, wat hergebruik op land verbiedt, tenzij het land net zo vervuild is als het slib. Verder 'valt het wel mee'. Binnen OVP verband heeft provincie Noord Holland toegezegd de kosten te betalen voor afvoer van vervuild slib naar een 'acceptant'. Daarna zijn de havens 'schoon', een niet te onderschatten positief resultaat.

Toch wat adders onder het gras:

- Het (zwevend) slib in de plas is waarschijnlijk ook vervuild met TBT. Over 2 tot uiterlijk 5 jaar moeten havens opnieuw baggeren. De kosten voor externe afvoer zijn zo hoog dat dit voor havens waarschijnlijk niet is op te brengen;
- Tweede punt is doorzicht. Doorzicht plus nutriënten leiden tot invasieve soorten, niet tot Kranswieren;
- Derde, hiermee samenhangend punt is bevaarbaarheid. Fontuinkruid en Cabomba zijn desastreus, Kranswieren zijn meestal geen probleem;
- Vierde punt betreft de Amerikaanse rivierkreeft. Deze invasieve soort eet, indien nodig, kranswieren, maar is zoals bekend ook een soort die veel schade veroorzaakt aan dijken en biodiversiteit;
- Vijfde en complicerend punt betreft verhoogde veenoxidatie t.g.v. een stijgend aantal hittegolven. Deze warmte wordt in de plas opgeslagen, met temperatuurstijging en oxidatie tot gevolg. Oxidatie leidt tot meer nutriënten.

Constructief overleg

Het waterschap komt dit jaar met een nieuwe set van maatregelen die, in hun samenhang, moeten zorgen voor water waarin kranswieren kunnen gedijen. Het overleg is doorgaans constructief, ook omdat 'je elkaar later weer nodig hebt'. In zo'n setting blijven goede, nieuwe ideeën ontstaan. Maar er zijn bij bewoners en recreatie ook zorgen. Dus, mocht u vragen hebben: stel ze gerust 😊

Harrie van der Werf,
lid regioteam Vecht en
Plassen Watersportverbond

MET Z'N TWEËN IN EEN JOL

Met z'n tweeën in een jol. Is dat niet wat veel? Jazeker je kunt elkaar aardig in de weg zitten in zo'n klein bootje. Maar als je niet zoveel weegt heb je boven de tien knopen wind eigenlijk geen keus. Om snel te gaan moet je de jol rechtop varen.

De belangrijkste taak van de bemanning is dan ook om te zorgen dat de jol recht door het water gaat of op ruime koersen, zorgen dat de jol zo'n helling heeft dat de jol zichzelf stuurt zonder veel roeruitslag.

Niet te vroeg en niet te laat

Maar er is meer te doen voor de bemanning. Twee zien meer dan een. Terwijl de stuurman of -vrouw zich concentreert op het sturen en de golven kan de bemanning de concurrentie en de winddraaiingen in de gaten houden. Zorgen dat de gaffel aan de goede kant staat, door op het juiste moment, niet te vroeg en niet te laat, maar als het zeil klappert, bij de overstag, aan de leidsel te trekken. Bij het grijpen neemt de bemanning de schoot en zorgt

ervoor dat voor de gijp de boot naar loef helt waardoor de boot afvalt en de gijp vanzelf gaat. Bij het ronden van de beneden boei is het handig als de bemanning de schoot aantrekt zodat de stuurman zich alleen hoeft te concentreren op een mooie ronding.

Optimistisch blijven

Ook voor de sfeer aan boord kan de bemanning een positieve bijdrage leveren door altijd optimistisch te blijven, ook als we wel eens slecht in het veld liggen. Hou vol dat het altijd weer goed kan komen. Bij het wedstrijd-zeilen is het plezier in het spelletje minstens zo belangrijk als het resultaat. Een mooie uitdrukking is dan ook bij een mindere prestatie "het is maar een training voor de volgende wedstrijd of serie".

Consequent zijn

Om dit alles te bereiken is het belangrijk om bij het besluit om wel of niet met bemanning te varen consequent te zijn. Als de bemanning aan boord zit wordt die niet plotseling weer van boord gezet omdat het wat minder hard waait. Samen uit, samen thuis. Het kan zijn dat je dan samen wat te zwaar bent, maar ook daarmee moet je leren omgaan en misschien trekt de wind wel weer aan en lig je zo weer vooraan. Wederom een goede training voor een volgende wedstrijd.

Concluderend, de mogelijkheid om met of zonder bemanning te varen is een van de charmes van het jol zeilen.

Rina de Nooijer (Jol 832)
Henk Wittenberg (Jol 847)

HET NEDERLANDS KAMPIOENSCHAP SPRINT VOOR 12- VOETS JOLLEN BIJ GROU OP 14 EN 15 JUNI 2025

Er waren 16 deelnemers; de organisatie was in handen van KWV Frisia; wedstrijdleader Ralph Wiebenga. 6 starts per dag waren gepland, die ongeveer 25 minuten moesten duren.

Op zaterdag was het drukkend warm met daardoor een flauwe, wisselende wind. Lastig voor het wedstrijdcomité, want hoe krijg je dan voor elkaar om een race 25 minuten te laten duren? Uiteindelijk hebben we 12 mooie wedstrijden kunnen varen. 's Ochtends begonnen op het Pikmeer en 's middags voortgezet op de Wijde Ee.

Al snel kwamen er 3 kandidaten voor de eindtitel naar voren: Annabelle Westerhof, lichtgewicht en gedreven zeilend; Erik van der Meer, plaatselijk goed bekend met de omstandigheden en Huub de Haas, een veel-zeiler. Annabelle had na dag één de beste uitgangspositie, maar op zondag ging het steeds meer waaien. Annabelle en Erik namen 's middags beiden een bemanningslid mee, maar Huub kon het alleen af, waardoor hij net wat sneller en wendbaarder was. Hij kon daardoor de kampioenswimpel en de schitterende wisselprijs mee naar huis nemen. Annabelle werd tweede, met vader Emiel aan boord en Erik werd derde met Gerrit Klugkist.

Het was een prachtig kampioenschap met mooi weer waarbij de watersport bij Grou zich van de beste kant kon laten zien.

Tsaerd de Jong (Jol 740)

INGREDIËNTEN:

Voor de chili-olie

- 180 ml zonnebloemolie
- 1 sjalotje, grof gesneden
- 1 teentje knoflook, grof gehakt
- 1 theelepel geraspte verse gember
- ½ rode chilipeper, grof gehakt
- 1 steranijs
- 2 theelepels kerriepoeder
- 1 eetlepel tomatenpuree
- Geraspte schil van 1 citroen

Voor de soep

- Zonnebloemolie
- 1,5 eetlepel rode currypasta
- 2 stengels citroengras, geplet
- 2 kleine uien
- 4 verse limoenblaadjes (djeroek poeroet, verkrijgbaar bij de toko)
- 200 gram rode linzen
- 200 ml kokosmelk
- 2 eetlepels limoensap
- 3 eetlepels sojasaus
- 1 eetlepel vissaus
- Eventueel: fijn gesneden bosui, om te garneren

JOLLEN CHILI-SOEP

Super soepje voor na zeilen, fietsen of schaatsen. En ook als lunch of als voorafje bij dinertje: ziet er prachtig uit en is ook nog eens heel erg lekker!!

BEREIDINGSWIJZE

Chili-olie maken

● Verhit 2 eetlepels van de zonnebloemolie in een pan. Voeg het gesneden sjalotje, knoflook, gember, chilipeper, steranijs en kerriepoeder toe. Laat alles zachtjes smoren zodat de smaken goed vrijkomen. ● Voeg de tomatenpuree toe en bak deze kort mee. ● Schenk vervolgens de rest van de olie en de geraspte citroenschil erbij. ● Laat het mengsel op heel laag vuur een kwartier trekken zodat de olie alle smaken opneemt. ● Laat de olie afkoelen, giet deze door een fijn zeefje en bewaar in een flesje.

Soep bereiden

● Verhit wat zonnebloemolie in een soeppan en fruit hierin de in stukjes gesneden uien. Laat ze met de deksel op de pan ongeveer 15 minuten smoren tot ze zacht zijn. ● Voeg de rode currypasta toe en bak deze kort mee zodat de smaken vrijkomen. ● Doe het geplette citroengras, de limoenblaadjes en de rode linzen erbij. Schenk 750 ml groentebouillon in de pan en breng alles aan de kook. ● Laat de soep 15 minuten rustig doorkoken, totdat de linzen gaar zijn. ● Verwijder het citroengras en de limoenblaadjes uit de soep. Voeg de kokosmelk toe. ● Pureer de soep met een staafmixer tot een glad geheel. ● Roer het limoensap, de sojasaus en de vissaus door de soep.

Serveren

Schep de soep in kommen of diep bord. Garneer eventueel met wat fijn gesneden bosui en verdeel enkele druppels van de zelfgemaakte chili-olie over de soep voor extra smaak.

Jacqueline (Jol 745)

Welke Jollen-kok werpt zich op om volgende keer iets lekkers te schrijven? Heel graag reacties bij de redactie van het Jollenbulletin.

VERSLAG
REGIO WEST

In de regio west is er weer veel op de woensdagmiddagen gezeild op de Kaag, waarbij het aantal deelnemers tussen de 4 en de 14 varieerden. Ook dit jaar konden wij weer nieuwe jollenzeilers verwelkomen en heeft Cocootje haar taak als promotie-jol weer gespeeld.

De gewone woensdagen worden afgewisseld door kleine sprintwedstrijdjes waarbij we de rabbit procedure volgen, 1 jol geeft het 1 minutensein en vaart daarna over stuurboord weg terwijl de anderen over bakboord achter de rabbit langsvaren en kruisen naar een afgesproken punt aan hogerwal.

Op andere dagen zwalken wij over de Kaag, waarbij de Boerenbuurt (smal watertje met bomen en huizen) een favoriet onderdeel van een paar deelnemers is, anderen zijn door het gebrek aan wind daar wat minder enthousiast over. In ieder geval worden alle delen van de Kaag regelmatig bevaren. Als extra zijn er op 2 dagen echte sprintwedstrijden georganiseerd met een startschip en startlijn, bovenboei en finish. Aan het eind van de middag sluiten we af met een biertje op een van de moederschepen en worden weer mooie anekdotes verteld.

Westrijdvaren
Natuurlijk is er in de regio ook weer wedstrijd gevaren, waarbij het seizoen werd geopend met de Voorkaag. Dit jaar vroeg vallend in het paasweekend. Er kwamen 14 deelnemers en de serie werd gewonnen door Sipke Schuurmans. Begin mei werd gewoontegetrouw de Gouwe Ouwe met 15 boten gevaren en hierbij ging Huib Ozinga er met de hoofdprijs vandoor.

Internationale Jollenevenement
In het Pinksterweekend vond op de Kaag ons internationale Jollenevenement plaats, met dit jaar een Franse en een Duitse deelnemer. In totaal hadden 33 mensen ingeschreven, maar helaas hebben zes boten niet gevaren om medische redenen of weersomstandigheden. Het evenement werd gewonnen door Sipke Schuurmans. Het Jollendiner was weer goed bezocht en ik hoop dat we komende jaren voldoende jollen naar de Kaag krijgen die bij een dergelijk evenement passen, zowel uit Nederland als daarbuiten.

”
In Alkmaar kwamen 12 boten aan de start en hier was Anjo Klinkenberg samen met Huib Ozinga de winnende boot

De summer regatta op de Braassem was met 8 boten matig bezocht en de hoofdprijs ging naar Olaf Arends. Kaagweek was met 16 deelnemers ook niet meer als vroeger, wel met een overwinning van 2 oude rotten in de jollenwereld Hans Reyers en Mea Nota. Op Nieuwkoop deed Hans het nog eens dunnetjes over in een veld van 9 deelnemers. In Alkmaar kwamen 12 boten aan de start en hier was Huib Ozinga samen met Anjo Klinkenberg de winnende boot.

De Nakaag
Als seizoensafsluiter was er de Nakaag, een weekend met weinig wind, zodat de zaterdag maar een wedstrijd kon worden gevaren en op zondag 2 back to back. Hierbij hadden we 15 boten, maar uiteindelijk hebben er maar 12 gevaren en Daan Daniels wist hierbij de serie op zijn naam te zetten.

Resumerend in regio West 8 wedstrijdseries met een wisselend aantal deelnemers, weersomstandigheden van bijna geen wind tot pittig, leuke onderlinge strijd en gezelligheid.

Robin Nieboer (Jol 656)
Regiocommissaris West

VERSLAG
REGIO MIDDEN

Dit zeilseizoen kenmerkte zich door wisselende weersomstandigheden alsmede een samenloop van de diverse evenementen in de verschillende regio's.

Ondanks bovenstaande mag er desondanks niet geklaagd worden over de deelname en het aantal wedstrijden, zoals zonder compleet te zijn: de Hemelvaart wedstrijden bij Het Witte Huis, het Vrijbuitenweekend, het Hollandweekend, de Jolly Midweek, het Nederlands Kampioenschap en als afsluiting de Houtskoolcup.

Lokale evenementen
Daarnaast zijn er ook nog de meer lokale evenementen zoals het Woensdagavond zeilen, de elke woensdagmiddag terugkerende Twaalfvoetsjollen Op Koers en de Onderlinge wedstrijden op zaterdagmiddag bij Het Witte Huis. Allemaal afhankelijk van de weersomstandigheden van een redelijke deelname voorzien. De gecombineerde wedstrijden waren dit jaar vanwege gebrek aan belangstelling in samenhang met zeer wisselende weersomstandigheden in 2024 geschrapt en daar is nog geen alternatief voor ingesteld. Gemiste kans en iets om volgend jaar weer aandacht aan te besteden.

Een fijn aantal wedstrijden
Als uitschieter kan zeker het Nederlands Kampioenschap, dit jaar georganiseerd door de KWVL, worden gezien met een deelname van een kleine 50-tal jollen. Dit jaar was gekozen voor een kampioensgroep en een klasse evenement groep, zodat eenieder afhankelijk van zijn of haar kunne of interesse al dan niet kon opgaan voor een fijn aantal wedstrijden. Zeker voor herhaling vatbaar. Het enige wat niet helemaal meewerkte tijdens dit Nederlands Kampioenschap was de wind, maar dankzij de onvolprezen wedstrijdleader kon er zeker een terechte kampioen worden aangemerkt en is alles toch goed gekomen. Dat er zoveel jongere zeilers de koers naar de jol gevonden hebben, al dan niet in een boot van een familielid, geeft duidelijk aan dat het zeilen in de jol nog steeds springlevend is.

Lezingen en presentaties
Niet onvermeld mag worden dat zeker de lezingen en presentaties aan het begin van het jaar zeer veel deelnemers trok en dat we zeker dit volgend jaar zullen herhalen met vanzelfsprekend andere onderwerpen. Ook de diverse trainingen werden goed bezocht.

Dat alle georganiseerde maaltijden tijdens de diverse evenementen zo goed bezocht worden laat duidelijk de saamhorigheid van de jollenzeilers uit deze regio blijken waar alweer kan worden uitgekeken naar het volgende seizoen in 2026.

Frans Smits (Jol 573)
Regiocommissaris Midden.

EEN BERICHTJE VAN **COCOOTJE** UIT WEST

Zeven vette jaren

“Ik heb iets te vertellen!” zeg ik heel zachtjes. “Hû?” zegt Menno en stopt een nieuwe hap boterham in z’n mond. Het is een mooie nazomerdag op de Kaag. Hij zit bij mij op de steiger en ik lig voor zijn voeten.(!) De jollen gaan vanmiddag weer gezellig zeilen en zoals gebruikelijk eten ze eerst op de steiger hun meegenomen boterhammetjes op. Normaliter zit Menno onder de starttoren samen met Chantal te eten en over van alles te praten. Maar vandaag zit hij bij mij. Eet vandaag bij mij z’n boterham op.

Helemaal niet leuk

Ik kijk hem aan en zie dat hij voelt dat er iets in de lucht hangt. En dat is ook zo, en ik heb best wel moeite om te beginnen. “Ik heb iets te vertellen” herhaalde ik. Nu iets duidelijker. “Dat dacht ik al, maar kom maar op. Ik luister” reageerde hij. Met alle moed in mij zei ik: “ik ga stoppen met het schrijven van mijn column.” Zo, dat kwam even bij hem binnen! Zijn boterham viel nog net niet uit zijn mond. “Ik vind dat helemaal niet leuk.” reageerde hij na een tijdje stilte. “En ik denk dat er een heleboel zijn die dat ook niet leuk vinden. Wat denk je van wij jollenzeilers? En niet te vergeten Jacqueline? Wat zal zij wel niet zeggen?”

Duidelijk doel

“Dat weet ik wel” zeg ik, maar je moet het ook van mijn kant zien. Ik zal het jou proberen uit te leggen. En je moet mij even niet onderbreken, wat jij normaal altijd doet..! Ik vind het al moeilijk genoeg.” “Ik schrijf al zeven jaar mijn stukjes.” Begin ik. “Oké, ik dicteer en jij schrijft het op. In al die jaren heb ik vele onderwerpen behandeld. In het begin met wat pikante randjes, maar dat veranderde na

wat opmerkingen redelijk snel. Maar ik bleef wel steeds het randje opzoeken, tot het laatste jaar. Het doel was in het begin de Twaalfvoetsjol en met name de Kaag-jollen op de kaart te zetten. Zij hebben mij uitgezocht om dat te doen doordat ik, ten eerste er goed uit zie en ten tweede dat ik ook nog eens gezellig ben. Juist daarom heb ik mijzelf dan ook zo gepresenteerd in een column. Maar het doel was duidelijk: Dat ik beschikbaar was voor een ieder die het een keer met mij wilde proberen. En dat is allemaal geweldig gelukt.” “Maar, ga je dan ook daarmee stoppen!?!?” Vroeg Menno geschrokken.

Herhaling

“Nee natuurlijk niet! Juist niet. Dat is het mooiste wat er is. Er is niets leuker dan op woensdag, of een andere dag, met een Kaag lid (of bijna Kaag lid) de plas op te gaan en met z’n tweetjes te genieten! Dat blijf ik natuurlijk gewoon doen.” “Besef je dan niet hoe belangrijk jou column wel niet is” begon hij weer. “En dat het een herhaalde reclame is voor het Kaag-Jollen zeilen?” “Daar ben ik eigenlijk niet met jou eens” antwoord ik. “Ik denk, of weet het bijna zeker, dat die herhaling juist tegen werkt. Zo van; ‘Daar heb je haar weer! Vindt zichzelf weer geweldig! Wij moeten nu met z’n allen naar haar toe en zeggen hoe geweldig zij wel niet is!’” “Dat was juist jouw humor in de column” ging Menno er weer tegenin. “Ja”, ga ik verder. “Dat is ook zo. Maar ik heb het wellicht te veel herhaald dat ik geweldig ben. En na zeven jaar moet dat nu wel duidelijk zijn. Ik wil dat niet meer herhalen. Begint zelfs zielig te klinken, vind ik.”

Publiciteit

“Is dat de enige reden dat je stopt?” Vraagt hij. “Een belangrijke, maar niet de enige. Ik heb het idee dat het blad redelijk gelezen wordt. Dat men er met goede moed aan begint, maar bij de helft weer wat anders gaat doen en zeggen dat ze het later wel weer zullen oppakken. Maar daar twijfel ik aan. Want ik sta op de laatste pagina en er zijn maar weinig leden die mij kennen. Dat weet jij

APARTE WISSELPRIJS VOOR LANGE- AFSTANDSWEDSTRIJD OP DE KAAG: EEN MOOIE NIEUWE UITDAGING VOOR 2026

De **langeafstandswedstrijd** tijdens het **Pinksterevenement** op De Kaag heeft een lange traditie. Het kan oergezellig zijn, of pure chaos in de nauwe vaartjes waar jollenzeilers zich een weg moeten zien te banen tussen woonboten en ander varend gevaar.

Het is ook niet zomaar een tocht: de wedstrijd telt mee voor de jaarprijs! Daarom heeft het Bestuur hiervoor een **aparte wisselprijs** in het leven geroepen, indertijd gemaakt door **Hans Reyers**, Lid van Verdienste, voor het 60-jarig jubileum in 1974. Toen uit te reiken aan de winnaar van de Zilvervloot tijdens het Pinksterevenement. Max Les won hem in 1984 en mocht hem houden. In 2014 gaf hij de prijs terug aan Hans Reyers bij het 100-jarig bestaan van de Jol die hem vervolgens beschikbaar stelde aan KVV De Kaag voor de jollenzeiler die tweede overall werd tijdens de Kaagweek.

Dat was Fred Knittel (in 2015) die een fraaie kist om de prijs heen maakte: ‘De Reiswieg’. Omdat de prijs daarna in een verloren hoekje op De Kaag terecht kwam besloot Hans deze te schenken aan de Twaalfvoetsjollenclub, met de opdracht de prijs een nieuwe bestemming te geven. Dat doet het Bestuur nu met veel plezier!

Het Bestuur wenst alle Jollenzeilers een mooie winterperiode waarin de Jollen weer wedstrijd-klaar gemaakt kunnen worden voor een prachtig zeilseizoen 2026. Het seizoen waarin voor de eerste keer de wisselprijs voor de langeafstandswedstrijd tijdens het Pinksterweekend zal worden uitgereikt!

Het bestuur

zelf ook wel, toch? Jij hebt regelmatig contact met leden en jij zegt zelf dat maar een handje mij kent. Dat was op de HavendagXL ook zo. Maar ik denk dat zo’n havendag wel veel meer publiciteit geeft voor mij en de jol. Daar ben ik komende jaar zeker weer bij. Ik blijf erbij dat mond op mond reclame het meeste resultaat geeft.”

Traditie

“Oké, begon Menno. “Laat ik het dit keer met jou eens zijn. Jij bent al een hele tijd bezig en het gaat goed. Afgelopen seizoen zijn er behoorlijk wat gasten bij jou geweest. Drie hebben al een jol aangeschaft en varen volgend jaar leuk mee. Alle credits voor jou. Maar er blijft iets knagen bij mij. Na zeven jaar column lijkt het een traditie te zijn geworden die je niet zomaar stopt, toch?” “Je kunt traditie ook vertalen in sleur” dacht ik hard op. “En na zeven vette jaren komen zeven magere of stille jaren dacht ik zo”

“Goed”, Menno staat op om zijn jol klaar te maken en in het water te schuiven. “Jij verwacht nu dat ik deze discussie en jou beslissing netjes op papier zet en aan Jacqueline stuur? Je weet dat ik het van haar op mijn brood krijg? Je weet dat ik wellicht bij haar in achtting daal? En dat ik dat helemaal niet leuk vind? Je vraagt nogal wat van mij!”

“Ja dat is zuur voor jou” Zeg ik met een heel lief stemmetje. “Maar wij blijven toch wel vriendjes, wij samen, toch?? Ja toch?” Menno ging zwijgend naar zijn eigen geliefde jol om te vertroetelen... Deze winter zullen Clemens en hij mij wel weer lakken, hoop ik. Dan maak ik het goed. En volgend jaar ben ik er weer bij op de Kaag. En hoe!

Dank

Bij deze wil ik iedereen die mijn column heeft gelezen bedanken voor de aandacht. Ik wil vooral de redactie bedanken voor hun geduld. Maar bovenaan wil ik Menno bedanken dat hij zeven jaar lang mijn stukjes heeft uitgetikt en verstuurd. Dank.

Jullie geliefde CoCootje

IN MEMORIAM GREET TIMS

In het jollenbulletin schreef ik vroeger regelmatig In Memoria maar deze keer vraag ik mij af waar ik aan begin, iemand die 99 jaar en 9 maanden geleefd heeft en tot bijna de laatste dag vol energie was met bovendien een kraakhelder verstand. Ik heb het hier over Greet Tims.

Het jollengebeuren begon voor Greet al in 1936 toen haar vader de jol 277 van Daan Kachelland kocht en op de rouwkaart staat die ook met Greet aan het roer toen ze waarschijnlijk een jaar of 15 was. Ze zeilde toen al wedstrijden met aardig resultaat. Toen Tom en ik in de jol gingen zeilen, begin jaren 50, werd de jol verkocht aan Jan Cosijn, piloot bij de luchtmacht, die vooral bij licht weer vaak vooraan lag. Greet was in 1947 afgestudeerd als tandarts en had andere prioriteiten dan wedstrijdzeilen. Eind jaren 50 kwam zij met haar echtgenoot Frans Plantenga weer terug op het wedstrijdwater en in 1962 kocht zij de 277 weer die inmiddels van Hoek was.

Met hun Air Sea Rescue boot 9 was de familie Plantenga een bekende verschijning op de Kaag en andere wedstrijdplassen. Mijn broer Tom had nog wel eens moeite met het fanatisme waar Greet mee zeilde, maar zijn vrouw Bertie wist hem toch van haar aardige kanten te overtuigen. Vooral met licht weer lag zij vaak behoorlijk vooraan en met Frans als bemanning ging ze met flinke wind ook hard waarbij ze in 1962 samen kampioen werden.

Bij de kampioenschappen in 1979 in Sneek lag ik na 5 uur drijven samen met Greet vlak bij de finish toen de wedstrijd werd afgeschoten, een protest tegen het wedstrijdcomité mocht niet baten. Eind jaren 60 werd de 9 verkocht aan iemand in de buurt van Deventer die ik geholpen heb met het inbouwen van nieuwe Volvo diesels uit afgedankte Zweedse stadbussen en Frans en Greet kochten de Sparkle, een prachtig klassiek klipperjacht van ruim 20 meter. Maar het restaureren daarvan was zelfs voor Greet een onhaalbare klus. Het schip heeft nog jaren bij Daniel in Alphen aan de Rijn op de kant gestaan en is daar uiteindelijk gesloopt.

Greet ging na haar scheiding van Frans in Kaagdorp wonen waar zij zich steeds meer ging toeleggen op het vervaardigen van aquarellen waar veel jollenzeilers bezitter van zijn geworden aangezien ze vele malen als prijs te winnen waren en de prachtige plaatjes van de Kaag en omstreken goed verkocht werden. Veel scheepseigenaren lieten ook hun schip door Greet portretteren. Ze hertrouwde met Rutger Schulpzand die niet zo veel met water had en samen kochten ze een Camper waar ze veel mee gereisd hebben. Helaas overleed Rutger na een aantal gelukkige jaren.

Als moederschip kocht Greet de Humpy, een klein motorbootje waar dochter Mary nog steeds mee vaart. Na Kaagdorp verhuisde Greet samen met Leo Verwey, oud jollenzeiler en eigenaar van de 123 naar Notter in Twente waar ze 20 jaar gewoond hebben en Greet grotendeels eigenhandig een oude boerderij tot een prachtig woonhuis transformeerde. Toen ik ze daar opzocht op zoek naar sponsoren voor mijn half modellen project voor het eeuwfeest zei Greet direct € 1000 euro toe en spoorde Leo aan het zelfde te doen wat ook gebeurde. Leo's gezondheid verslechterde behoorlijk en zij verhuisden naar een kleinere woning in Hoevelaken, waar Leo al vrij snel overleed. Greet maakte nog boeken over haar schilderijen en de oorlogsgeschiedenis van haar familie waarmee ze dit voorjaar nog uitgebreid op de Televisie is geweest. Een paar weken geleden kreeg ze een herseninfarct waarvan ze nog leek op te knappen maar ze heeft de 100 net niet mogen halen. Ze was een heel bijzondere vrouw.

Hans Reyers (Jol 411)

AFSCHEID VAN EEN ZEILVROUW EN ALLESKUNNER GREET TIMS

Op 13 september is afscheid genomen van Greet Tims door haar kinderen en kleinkinderen en achterkleinkinderen. Haar laatste vaartocht was in de afgetuigde jol 277 die door genodigden werd overladen met bloemen. Een overzicht van al haar verrichtingen en uitspraken werden uitgesproken en op foto en video getoond.

In 1938, op 13 jarige leeftijd, zeilde ze de Nakaag in de B klasse en won ze de hoofdprijs in de vorm van een Scheeps Koekoek (dakraam op een boot die open kan). Later zeilde ze voor en in de oorlog in de A klasse met veel succes. Er werd nog veel gereefd gezeild en in 1942 won ze tijdens de 25ste Kaagweek nog een zilveren beker, in 1943 tijdens de laatste oorlogswedstrijden waren de prijzen kartonnen opdrukjes met vermeldingen. Al haar prijzen zijn in een rijk gevulde prijzenkast verzameld.

Tijdens de oorlog ging ze naar de HBS en heeft ook Steno geleerd. Op 15 september 1945 schreef ze zich in voor de tandartsopleiding in Utrecht. In april 1948 slaagde ze als een van de eerste vrouwelijke tandartsen, en begon ze als schooltandarts en daarna in 1949 haar eerste praktijk aan de Walenburgerweg in Rotterdam. In 1952 werd de jol 277 verkocht en werd de aandacht op de kinderen gericht. In 1956 werd de Negen, een mahoniehouten marineschip uit de oorlog, gekocht. Het wedstrijdzeilen was weer mogelijk in 1960 met de jol 468 en in 1962 met de teruggekochte 277 werd de familie Plantenga-Tims Nederlands Kampioen op de Westeinder plassen. Daarna in 1965 een oud Veerhuys in Poederloijen gekocht waar Frans een antiekzaak begon. In 1970 werd nog een project aangeschaft: de Sparkle, een oude klipper. Na een jaar hard werken met de jol 277 is ze weer naar wedstrijden gegaan.

In 1975 inmiddels gescheiden op het Kaagdorp een huis aan het water gekocht. In die tijd ontmoette ze kunstschilder Poppe Damave, waarbij ze op cursus ging in Haarlem. Dit resulteerde in totaal 1500 werken bestaande uit etsen, aquarellen en olieverfschilderijen. Veel van haar werken hebben als onderwerp de zeilerij, havens en landerijen. Met haar tweede man Rutger stelde ze haar werken op de Hiswa in de RAI tentoon. In 1988 stopte ze na 40 jaar haar tandartsenpraktijk. De kleinkinderen en kinderen komen 's zomers zwemmen en 's winters schaatsen bij haar op de Kaag. Met haar HUMPY, een polyester kruiser, bezoekt ze weer de wedstrijden en na 60 jaar, 1998, word ik als bemanning bij haar met gereefd zeil tweede tijdens de Kaagweek.

In 2001 ontmoet ze, nadat Rutger is overleden, een andere jollenzeiler, Leo Verweij (jol 123). Voor Leo verhuisde ze naar Notter waar hij een boerderij bezat, alle verfspullen en etspers verhuisden mee. De boerderij wordt opgepimpt, een rieten dak vernieuwd en bossen en landerijen onderhouden. Wegens de omvang van het werk werd in 2017 besloten naar Hoevelaken te verhuizen dicht bij haar kinderen. Intussen wordt ze ook overgrootmoeder, en komt Leo te overlijden. Als laatste blijft ze actief op de computer en produceert 3 boeken over haar levensgeschiedenis, over al haar schilderwerken en als laatste het geschreven dagboek van haar moeder welke ze met foto's en krantenartikelen verrijkt. Ze hield er van zaken af te ronden, 100 jaar was haar niet gegeven maar wel 99 jaar en 9 maanden. Vaarwel Greet.

Een zeilvriend uit Kaagdorp
Jos van der Voort (Jol 373)

vintastic.

Een complete lijn
schoonmaakmiddelen.

Op basis van 100% natuurlijk schoonmaakazijn.

Ga naar vintastic.com

HAVE A
Holly Jolly
GOOD TIME

Een gezond sportief 2026
namens het bestuur en de redactie
van het Twaalfvoetsjollenbulletin

AMSTERDAMSCH
FIJNHOUT

Houtexpert sinds 1898

**VOOR AL UW
HOUTWENSEN**

Sierenborch 25, 1046 CJ Amsterdam-West
T 020 688 2100 - WWW.FIJNHOUT.NL

SCHERPEL JACHTWERF

Boothbouwschool, Houten Vletten en Sloepen, Jachthaven, Zeilschool

WWW.SCHERPEL.NL